

COO
BOO

V ZNAMENÍ AMETYSTU

Kronika strateného impéria 1

MAJKA DANIHELOVÁ

V znamení amethystu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Majka Danihelová
V znamení amethystu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

V ZNAMENÍ AMETYSTU

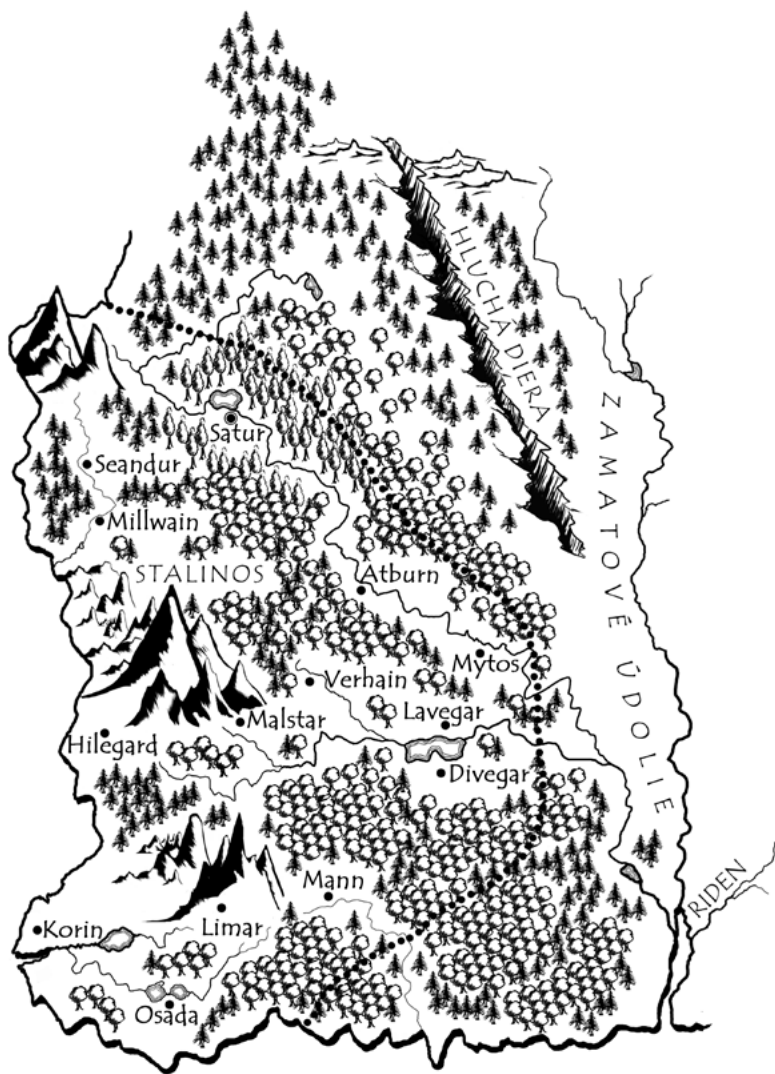
Kronika strateného impéria 1

MAJKA DANIHELOVÁ

COO
BOOJA

*Venujem všetkým tým, ktorí sa snažili aj v najväčšej
temnote hľadať svetlo.*

AMETYSTOVÝ LES

SPOLEČENSTVO NÁRODOV

I
NA DRUHOM KONCI VESMÍRU

*Spojil si naše svety s prísľubom lepšej budúcnosti.
Všetko som to zahodila pre minulosť,
pre úlomok bytosti, ktorou som kedysi bývala.
Prišla som o veľa, ale zo všetkého najviac ľutujem,
že som nás navždy rozdelila.*

1

Mala som ich nad hlavou.

Jasné, ťahajúce sa po celej oblohe, vpletené do oblakov.

Fialové vlny.

Stála som na parkovisku benzínovej pumpy. Poryvy vetra tlačili do stromov v priekope a jedine občasné trúbenie áut a trkotanie spoluhráčok ma ubezpečovalo, že nie som na konci sveta.

Nervozita z nadchádzajúceho zápasu bola v porovnaní s tým, čo som pocítovala teraz, úplná malina. Vytiahla som z vrecka mobil.

Po niekoľkých zazvoneniach sa ohlásil zadychčaný Carson. „Máme tréning, Meg. Zavolám ti o hodinu.“

Jedna z fialových vln klesla o čosi nižšie.

„Neuveríš, čo práve vidím.“

„Rowdyho Roostera na zadnej časti autobusu?“

„Hej! Ty si o tom vedel?“ zvolala som prekvapene. „Trénerku Stickersnú porazí.“ S rukami zloženými na hrudi a tvárou spolovice skrytou za modrou šiltovkou študovala dokonalý nákras maskota Vine-

landskej strednej – výtvor futbalistov. Pevne stískala pery. Vezuv sa opäť prebúdzal.

„Povedal mi o tom Derek, maľoval Rowdyho hlavu,“ zasmial sa môj dvanásťročný bratranec. „Preto mi voláš?“

„Nie. Vidím fialové vlny.“

„Maxove fialové vlny, ktoré podľa teba pridával na satelitné snímky vo photoshope?“

„Áno.“

V pozadí sa ozvala píšťalka a výrazný mužský hlas.

„Zjavili sa? Len tak?“ spýtal sa naliehavejšie.

„Nevšimla som si, kedy presne. Keď sme vyštartovali z Vinelandu, ešte na oblohe neboli. Zbadala som ich asi pred polhodinou.“

„Podľa –“ jeho vetu prerušila píšťalka. Porazene si odfúkol. „Prepáč, Meg, musím končiť. Pošlem ti číslo na Maxa a hneď po tréningu sa ozvem.“

„Nebudem mu volať,“ odvetila som pohoršene. „Odkedy on a Kate vedia o mojich schopnostiach, je ako trň v zadku.“

„Vážne, padám.“

„Maj sa, krpec,“ zamrmlala som do hluchého telefónu.

O chvíľu mi prišlo Maxovo číslo.

„Gynekologická ambulancia, prosím?“ ohlásil sa. Jeho hlas by som spoznala kdekoľvek, mala som naň totiž alergiu. Carson s ním hodiny skajpoval, niekedy som preto nemohla spať. Akoby nebolo dostatočne divné, že tridsaťročný rozvedený boháč sa bojí vyjsť z domu a častejšie sa baví s mojím bratrancom než s vlastnými deťmi. A ešte si aj myslí, že ma sledujú mimozemšťania. Vlastne s touto teóriou prišiel najprv Carson, ale Max – od ktorého by som čakala, že bude múdrejší a vyhovorí mu to –, túto *teóriu* iba potvrdil podozrivými satelitnými snímkami, zachytávajúcimi fialové vlny na miestach, kde som sa práve nachádzala.

Takže teraz sa musím baviť s bláznami posadnutými kozmickými záhadami, len aby som sa uistila, že Carsona nenahovoria na nejakú hlúposť. Za posledné týždne som z úst vypustila tie najbizarnejšie vety. *Nie, Carson, nemôžeš prispieť na výstavbu podzemného protijadrového krytu. Nie, Carson, nepôjdeme do Bosny a Hercegoviny skúmať Pyramídu Slnka. Nepováž sa objednať ten úlomok údajnej vesmírnej lode, poviem to Kevinovi! Nie, Carson, nepôjdeme si fotiť petroglyfy s internetovou skupinou Mimoszemšťania Medzi Nami na Veľkonočné ostrovy a zisťovať, či ich tam naozaj nenechali mimozemské rasy, tvoj otec by nás zabil.*

„Kto je tam?“ opýtal sa Max, keď som sa dlho neozývala.

„Predpokladala som, že krtkovia ordinujú len do tretej.“

„Meggie? To si ty?“

„A po štvrtej otvárajú ambulanciu pre kreténov a skrachované existencie.“

„Hej, hej,“ zastavil ma a hneď sa pustil do vysvetľovania, „potrebujem sa kryť. Exmanželka sa nudí a dala moje číslo na zoznamku. V poslednej dobe mi vyvolávajú staré ženské a chcú... nebudem to rozvíjať.“ Vydal čudný zvuk a pokračoval: „Načo mi vlastne voláš? Teda, niežeby mi to prekážalo, ale minule si mi dala jasne najavo, kam si s Carsonom môžeme strčiť naše teórie.“

„Potrebujem vedieť, čo si zistil o fialových vlnách.“

Ticho.

„Mal si pravdu, vo všetkom,“ pripustila som neochotne a v duchu som sa preklínala. „Lietajú mi nad hlavou a je to... znepokojujúce. Nikto iný ich nevidí a nedajú sa zachytiť fotoaparátom v mobile. Skúšala som.“

Odkášľal si. „Chceš odo mňa pomoc po tom, ako si ma nazvala krtkom?“

Nervózne som počúvala nohou o štrkovú cestu. „Predvčerom si hodinu presviedčal Carsona, aby s tebou a Kate šiel stanovať do Teo-

tihuacánu – a viem, čo to je, hľadala som to na Googli –, takže teraz mi láskavo vysyp všetko, čo vieš, skôr než budem veľmi zhovorčivá pred strýkom Kevinom. Nebol by rád, keby zistil, že jeho dvanásťročnému synovi vymývaš mozog –“

„Si hnusná vydieračka.“

„Prežívajú len najsilnejší,“ odvrkla som.

Pre Maxa som vzácny exemplár. Nebol by to on, keby mi neodpusťtil trochu zdravej drzosti. „Pozriem sa na tie vlny. Kde si?“

„Blízko Philadelphie.“

Tri kroky odo mňa s kelímkom plným tekutiny, z ktorej sa parilo, zastala Jackie a v tesnom závese za ňou docupkala blondínka v topánkach s vysokými opätkami – Barbara.

„S kým voláš?“ opýtala sa ma Jackie. Čierne vlasy jej vietor vohnal do kelímka. Zanáďavala a strčila ho do ruky kamarátke.

„So svojím lekárom,“ zaklamala som automaticky. Jackie a Barbara boli chápvavé a boli aj moje najlepšie priateľky, no nikdy by nepochopili, ako môžem vidieť niečo, čo iní nevidia. Pokladali by ma za blázna. Barbarina sestra je totiž na psychiatrii, pretože sa rozprávala s duchmi. „Poslala som vzorky do laboratória v Denveri.“

Barbara nadvihla obočie. Svetlozelenú kabelku so strapcami si posunula vyššie na plece. „Zistili, prečo sú tvoje vlasy červené a dorastú vždy, keď si ich ostriháš?“

„Nie.“ Keby toto bol môj jediný *divný* problém, žila by som šťastne až do smrti.

„Neverím, že si poslala svoju krv do labáku a nám v MMN o tom nepovedala!“ postážoval sa Max popri ťukaní do klávesnice. „S Kate sme ťa o to prosili niekoľko týždňov.“

Na Barbaru a Jackie som kývla hlavou. „Dajte mi, prosím, päť minút.“ Odkráčala som k lesu. „Nikam som nič neposielala, Max. Kamošky o mne nevedia celú pravdu a ani im ju nepoviem. Zutekali by

a ja by som bola odsúdená tráviť všetok voľný čas len so stenami svojej izby. Občas možno s Carsonom. Ale keďže ten je takmer stále na tréningu alebo zabraný do debaty s tebou, táto možnosť padá. A teraz mi povedz všetko, čo si zistil o fialových vlnách, lebo prisahám, že niečo rozbijem!“

„Okej. Upokoj sa.“ Kým sa z druhej strany ozývalo iba ťukanie do klávesnice, zrak mi opäť zabehol k vlnám na oblohe. Skrúcali sa do divných tvarov, približovali sa k zemi a vysielali mojím smerom zvláštnu rušivú energiu.

„Hm. Podľa meteorológov sa k Philadelphii blíži búrka. Nechal som ich záznamy prejsť filtrom. Je tam dosť hustá sieť fialových vln. Počkaj ešte sekundu, niečo si overím.“

Barbara na mňa zamávala. „Pohni, Max, nemám čas,“ súrila som ho.

„Určite nie som jediný, kto ich zachytil. V takom veľkom množstve sa naposledy nachádzali nad jazerom Mitchell.“

Jazero Mitchell. Stiahol sa mi žalúdok.

Carson povedal Maxovi a jeho kamarátke, detektívke Kate, o smrti mojich rodičov. O našej rodine vedia skoro všetko, aj ako som dostala z kómy mamičku dvoch detí a obnovila kožu chlapíkovi s popáleniami po celom tele. Samozrejme, neverili mi a donútili ma predviesť liečenie na Carsonovi cez Skype.

Lenže potom už uverili a na ich mimozemskom zozname som sa posunula na najvyššiu priečku. Pre Kate a Maxa som teraz prvý solídny dôkaz existencie *niečoho väčšieho, než sme my sami*. Raz mi na ich žiadosť Carson priložil k hlave počas spánku meteorit, ktorý mu poslali poštou, dúfajúc, že na mňa nejako zareaguje a blikaním im v morzeovke odhalí tajomstvá vesmíru.

„Kate bola minule na káve s odborníkom na klímu. Vedel o vlnách, ale doteraz ich pokladal za nový druh aurory vznikajúci vplyvom globálneho otepľovania,“ zamľaskal Max po dlhšej chvíli ticha.

Už druhýkrát som si pred tváre odstrčila prameň vlasov. „Čo je, do-
kelu, auroła?“

„Aurora.“

„Skús nejesť, keď rozprávaš,“ navrhla som mu. „Tak, čo to je?“

„Polárna žiara.“

„Nie sú len na Severnom a Južnom póle?“

Moje minimálne vedomosti ho, našťastie, nepobúrili. „Občas sa ob-
javia aj v našich zemepisných šírkach. Vznikajú vstupom slnečného
vetra do atmosféry. Lenže ak sa na tie vlny práve pozeráš, nemôže ísť
o žiadny nový druh *neviditeľnej* polárnej žiary ovplyvnenej globálnym
oteplňovaním.“ Max sa vždy pokúša nájsť racionálne vysvetlenie. Verí
napríklad v mimozemšťanov, ale je preňho dôležité nájsť dôkaz, vďaka
ktorému by tomu uverili ostatní a on by mohol povedať: *Ja som to*
vravel. Keď mu Carson strčil pod nos mňa a zvláštnosti, ktoré sa okolo
mojej maličkosti neustále objavovali, aj to nahlas vyhlásil a týždeň mal
na Twitteri, že je pánom vesmíru. Zdeptalo ho však, že som mu na
testovanie neposkytla krv ani vlasy a čoskoro tvítoval už len *#uviazol-*
somvuciernejdiere.

Fialové vlny som pripísala na dlhý zoznam svojich záhad. Mám čer-
vené vlasy a neviem si ich ostrihať ani prefarbiť. Dokážem liečiť doty-
kom a keď občas na mojej stupnici hnevu zabliká červená, nedokážem
sa ovládať. Napríklad na zápase proti babám z Bridgetonu som zasmé-
čovala tak silno, že lopta praskla. Alebo som sa naštvála na bývalého
frajera. Vrazila som mu a rozbila nos.

Nehody sa stávajú.

Záhady mávam na raňajky s ovsenými vločkami.

Opäť som vzhliadla k oblohe. Za vlnami sa s prísľubom lejaka prehá-
ňali husté mračná. Na severozápadnom horizonte sa nad radmi stro-
mov blýskalo.

„Hej, Meggie,“ prerušil Max dlhé ticho. „Raz tým fialovým vlnám

spoločne prídeme na kľb. Dovtedy musíš byť opatrná. Pamätaj si, že seba uzdraviť nemôžeš. Všetko sú to znamenia. V niečom sa od normálnych ľudí odlišuješ a my musíme pochopiť, v čom presne a v akom rozsahu tá to ovplyvňuje.“

Nenávidím počúvať prednášky na tému: *Si iná*. „Keby som chcela poznať definíciu normálnosti, zavolała by som strýkovi. Ty nemáš právo hovoriť mi, že som čudáčka. Nevyliezol si zo svojho krtinca dobrých desať rokov, na stenách máš plagáty s príšerami a nosíš tričko s nápisom *Prichádzame v mieri*.“

„Nemyslel som to v zlom,“ vzdychol si. „S tebou je fakt ťažké komunikovať. Občas si príliš úprimná a priama, čo sa mnohým ľuďom vôbec nepáči a trochu ich to aj uráža.“

Položila som si ruku na čelo. „Vieš čo? Nikdy som ti nemala volať. Maj sa.“

„Sprav mi ešte láskavosť!“ zvolal. „Sľúb mi, že si na seba dáš pozor. Hlavne kvôli Carsonovi. Nepočula si ho, s akým obdivom o tebe občas hovorí. Po tom, čo sa stalo s jeho mamou, si nezaslúži stratiť niekoho ďalšieho. Chvíľu o tom uvažuj, dobre?“

Neodpovedala som. Namiesto toho som s hrčou v hrdle zložila.

Carson je zlatičko. Spomenula som si na naše soboty – pozerávali sme spolu sci-fi filmy a sitkomy a naphčávali sa zmrzlinou. Pred dôležitými volejbalovými zápasmi so mnou chodieval behať. Bránil ma pred protivnými deckami tety Daisy a raz, keď som bola smutná, sa mi pokúsil upiecť môj obľúbený koláč podľa babkinho receptu. Konečný výtvar vyzeral ako uhlie, ale to je nepodstatné. Nevieť si predstaviť život bez neho. Je mi viac ako bratranec – je môj najlepší priateľ. Podľa Jackie a Barbary mi neprospieva tráviť toľko času s chlapcom v jeho veku, no pokiaľ sa dostatočne venujem aj im, nevyčítajú mi to.

Ja a Carson sme dve osamelé čierne labute. Jeden bez druhého by sme boli stratení. Presne preto som nemohla Maxovi nič sľúbiť. Pred-

stava, že sa okolo mňa deje niečo zlé, niečo, čo by mohlo ohroziť aj Carsonovo bezpečie, ma ničila.

„Pohni zadkom, Gridenwalková!“ zakričala na mňa trénerka zo schodov autobusu. „Odchádzame!“

Tesne pred nástupom upútala moju pozornosť postava pri bufete a spôsob, akým sa k nej z oblohy ťahali fialové vlny. Biele rovné vlasy povievali starej žene vo vetre – siahali jej tesne pod pás. Mala na sebe biele šaty z ľahkej látky. V ruke zvierala palicu zo svetlého dreva, posiatu fialovými ornamentmi. Vodnaté oči upierala priamo na mňa. Nemohla som sa do nich pozeráť príliš dlho, začalo ma pichať v hlave. Vyzerala ako... ako éterická bytosť. Zdalo sa, že nepodlieha gravitácii a čochvíľa ju vietor zdvihne a vezme preč. V jej postoji však nebolo nič neisté, nebála sa, že ju odfúkne. Vyžarovala z nej sila a múdrosť.

„Gridenwalková!“ zavrešťala trénerka, až som nadskočila. S tichým ospravedlnením som nastúpila.

Dnes je tých záhad predsa len o niečo viac než inokedy.

Krehká normálnosť, ktorú som si u babky v Alabame vybudovala, sa zrútila vo chvíli, keď sa zjavil Carson so zraneným kolenom. Jeho rana ma k sebe *volala*.

Nikdy som veľmi dobre neznášala utrpenie ostatných. Ako malej mi nebolo jasné prečo. Až v dvanástich som pochopila, čo sa to so mnou deje. Dokázala som liečiť dotykom, priťahovali ma k sebe zranenia iných. Musela som ich zbaviť utrpenia. Aj preto som sa vyhýbala nemocniciam, liečenie ma totiž veľakrát fyzicky vyčerpalo.

Babka hľadala odpovede v knihách, neprišla však na nič. Trvala na tom, aby som využívanie tejto schopnosti obmedzila na minimum. Nezdalo sa jej správne mať takú moc nad životom a smrťou iných, a pritom neznášať žiadne následky. Celodenná migréna podľa nej nebola dostatočnou kompenzáciou za vyliečenie leukémie.

Jackie som si nevšimla, kým mi nezamávala rukou pred nosom a nevytrhla ma zo sústredeného sledovania krajiny za oknom. „Si v poriadku?“

„Hm?“

Zvalila sa späť na svoje miesto. Pokrútila hlavou. „Daj sa dokopy, dievča. Ak budeš zajtra mimo, trénerka ti spraví zo života peklo.“

„Nebud' na ňu taká tvrdá,“ zahriakla ju Barbara zozadu. „Musí byť ťažké nevedieť, čo sa deje s jej vlastným telom.“

Jackie prevrátila oči. „To netuší polovica tupcov v našej škole. Za Meggine vlasy by som vraždila. Sú červené, nedajú sa ostrihať. A čo? Minule som čítala článok o chlapíkovi, ktorému narástli na hlave rohy. To bolo nechutné.“ Ukázala čiernym nechtom na moje vlasy. „Toto? Toto je požehnanie.“

Barbara ku mne natiahla ruku a chlácholivým hlasom dodala: „Všetko bude v poriadku.“ Neviem, či tomu verila viac kvôli mne alebo kvôli sestre. Ďalší blázon v okolí by na ňu nevrhal dobré svetlo.

Upriamila som pozornosť späť na fialové vlny. V myšlienkach som opäť zabúdila k rodičom a k tomu, ako zomreli. Tie vlny, tie vlny sú kľúčom.

Môj otec opustil rodný dom pred dvadsiatimi rokmi. S babkou sa pohádali. Nechcel zostať na farme, vždy túžil po živote v New Yorku, v meste príležitostí. Tam spoznal mamu.

V deň ich smrti som mala rok aj niečo. S ovčiami kiahňami ma nechali v New Yorku u priateľky, zatiaľ čo oni odcestovali do Alabamy navštíviť babku. Nikdy však nedorazili. Nehoda sa stala neďaleko babkinej farmy. Ich auto vletelo do jazera. Pitva potvrdila, že sa utopili, ale telo mojej mamy sa našlo na brehu, nikto však netuší, ako sa tam dostalo.

Sociálka ma nakoniec dala k babke. Spomienky na rodičov som si uchovala v škatuli obsahujúcej otcove futbalové trofeje zo strednej,

dve rozprávkové knižky, vianočnú čiapku, štrikovaný šál, fotku spred kukuričného poľa, kde stojí jeho mladšia verzia, kľúčenku pre šťastie a mamin zápisník s poznámkami o príbehu, ktorý sa chystala písať.

Predstavovala som si ju ako svetoznámu spisovateľku. Ako sedí za stolom na prvej autogramiáde, usmieva sa na fanúšikov, podpisuje im knižné výtačky a ja zatiaľ hrdo postávam vedľa nej.

Ak sa má niečo pokaziť, zaručene sa to pokazí. Vďaka niekoľkým nedopatreniam a nevysvetliteľným náhodám mi po mame nezostalo okrem jej príbehu nič. Takmer akoby nežila a jediným dôkazom o jej existencii som ja a koncept v zošite, ktorý na mňa občas zo zásuvky volá, aby som ho otvorila a pustila sa do písania.

Prečo tá s ockom prenasledovali fialové vlny, mami? Prečo teraz prenasledujú mňa? A kam sa podeli všetky tvoje veci?

Tieto otázky si kladiem už niekoľko rokov a stále na ne nemám žiadnu odpoveď.

A vtom autobusom trhlo. Len tak-tak sa mi podarilo udržať sa na mieste a nenaraziť hlavou do sedadla predou mnou. Jackie také šťastie nemala. Práve si čiernou ceruzkou maľovala oko. Zrúbala sa do uličky a na líci jej zostala čierna čiara.

„Idiot!“ zakričala zo zeme na šoféra.

Pomohla som jej pozbierať sa.

„Čo to bolo, dopekla?“ Zdvihla zlomenú ceruzku a znovu zanáďovala.

„Zostaňte na miestach!“ prikázala nám trénerka.

Ozvalo sa hlasné zahrmenie a autobus zastal. Zvonka k nám doliehalo trúbenie. Aj autá v protismere brzdili. Barbara odhrnula záves na zadnom okne. Z luxusného tmavomodrého auta stúpala para a zo starého pickupu za ním vyliezol asi dvadsaťročný chlapík. Kanadou kopol do pneumatiky. „Stará kraksňa!“

Spoluhráčka Samantha si kľakla na sedadlo. „Všetci stoja.“

„Možno nehoda,“ odvetila Simone.

Ľudia vystupovali z áut a dohadovali sa medzi sebou alebo telefonovali. Opäť zahrnelo. Vlny sa naďalej približovali k zemi.

Vo vrecku mi zavibroval mobil.

„Čo je, Max?“

„Je to obrovské!“ vykrikol nečakane. „Fialové vlny pred chvíľou vyslali silný výboj. Narušil magnetické pole a elektrostatická energia v atmosfére vzrástla. V žiadnom prípade nejde o slnečný vietor. Toto je niečo iné, väčšie. Invázia!“

„Max...“

„Meggie, počúvaj ma! Podľa údajov zo satelitu siahajú vlny až do Port Richmondu. Nech je to čokoľvek, ide to po tebe, inak by si ich nevidela. Uteč, kým môžeš,“ prosil ma. „Tá vec je nebezpečná. Začne sa to búrkou a potom – PUF!“

„S kým zase telefonuješ?“ Jackie počula Maxov zapálený prejav.

Mykla som plecami a ukazovák som si zatukala na spánok. Čo som čakala od šialenca posadnutého ufónmi?

Chcel povedať niečo ďalšie, ale spojenie sa prerušilo. Mobil sa mi sám od seba vypol. Znechutene som ho strčila do vrecka k mp3 prehrávaču, ktorý som pred pár rokmi dostala na Vianoce od Carsona. Na behanie bol praktickejší ako mobil a zozadu mal štipec.

Kútikom oka som na okraji cesty zachytila starenu s palicou. Jej prítomnosť ma znervóznila. Všimla si, že sa na ňu pozerám. Natiahla ku mne voľnú ruku. „*Pod' ku mne,*“ ozval sa mi v hlave jej hlas – pri rozprávaní vôbec neotvárala ústa. „*Potrebuješ ochranu.*“

Autobusom otriaslo silné zahrmenie.

Zavrela som oči. *Dýchaj, Meggie, dýchaj, čoskoro sa to skončí a zajtra sa zobudíš v hotelovej izbe.* Keď som oči znovu otvorila, starena zmizla.

Barbara sa skrčila na sedačke. Nohy si siahla pod bradu. „Vravela som vám, že nenávidím búrky?“

„Niekoľkokrát.“ Jackie si zotierala z líca čiernu linku. „Taktiež si vravela, že si alergická na citrusové ovocie, nemáš rada mačky a z čokolády ťa nadúva.“

„Vážne, vážne ich nenávidím.“

Prilepila som tvár na sklo. Pomedzi fialové vlny na oblohe preniklo niekoľko bleskov. Ďalšie zahrmenie otriaslo hádam celými Štátmi. Zopár dievčat zapišťalo a ľudia, ktorí ešte nenasadli do áut, si zakrývali uši rukami.

Náš autobus sa neprirodzene rozochvel. Hlboko vo mne sa usídlil strach a zovrel ma kovovou pästou.

Udrel blesk a tentoraz nezostal v oblakoch. Trafil do stĺpu pri ceste, ktorý padol na autá za nami. Kým dievčatá v autobuse strnulo sedeli, za oknom nastala apokalypsa. Blesk trafil ďalší stĺp a ten sa zložil na bielu dodávku. Spravil do nej hlbokú preliačinu, pretrhnuté elektrické káble sa rozbehli do každej strany ako iskriace hady.

„Von!“ spamätala sa trénerka. „Okamžite von!“

Dva roky sme naučené bez protestov robiť všetko, čo nám povie. Zmätené a vystrašené sme sa vyteperili na cestu. Náramne sa ochladilo. Fialové vlny takmer pohltili koruny stromov. Počula som *volanie rán* od auta zasiahnutého stĺpom. Silnelo každou sekundou, vibrovali mi z neho v tele všetky bunky a začínala som byť malátna.

Vtedy akoby ma niečo zasiahlo do chrbta. Otočila som sa.

Kráčala ku mne vysoká žena v priliehavej čiernej kombinéze so striebornými znakmi po celom trupe a ramenách. Vlasy čierne ako uhlie, spletené do hrubého vrkoča, jej zdobili kryštály a výrazné čierne oči mala orámované hustými mihalnicami. Tmavé pery jej kontrastovali s bledou pokožkou, posiatou drobnými kropajami potu.

Takto vyzerajú mimozemšťania? Preletelo mi myslou.

Vystierala ku mne ruku, niečo si mrmlala popod nos. Jej chladný pohľad ma priklincoval na mieste. Tlkot srdca sa mi nečakane spoma-

lil, okolité zvuky zanikali a fialové vlny sa mi rozplývali pred očami. *Volanie* mi silno pulzovalo v žilách.

Vyžarovala z nej moc. Inštinkt mi hovoril, aby som vzala nohy na plecia a s vreskotom utekala čo najďalej. Z vystretej ruky jej vychádzala... čierna hmla. Postupne sa presunula na zem a plazila sa ku mne.

Pretrela som si oči. Uverím všeličomu, veď som sama nevysvetliteľná anomália, ale toto je priveľa aj na mňa. Potrebujem lieky.

Konskú dávku. Čohokoľvek.

Po mojom boku sa zhmotnila starena s palicou. Do pleca sa mi zaryli jej kostnaté prsty. „*Slúbila som tvojej mame, že ťa ochránim. Tu viac nie si v bezpečí.*“

Oblohu preťal blesk a vzápätí ma pohltilo svetlo. Žena v čiernej kombinéze mi zmizla z dohľadu. Okolo mňa sa krútila už len žiara a fialové vlny. Ich vír sa postupne zužoval, vyťahoval mi z pľúc vzduch. Spadla som na kolená a chytila sa za krk. „Čo sa to deje?!“

Starena ma stále pevne držala. Ornamenty na jej drevenej palici žiarili jasnejšie ako svetlo okolo nás.

Stálo ma obrovskú námahu postaviť sa a vymaniť sa z jej zovretia. Vykročila som k fialovému závoju.

Stareninu tvár zrazu poznačili vrásky zdesenia. „*Nie, nedotýkaj sa Prechodu!*“

Na jej výkriky bolo neskoro. Ruku som prestrčila cez vír.

2

Dusila som sa.

Pred očami mi prebleskovali fialové hviezdy. Chlad mi obaľoval celé telo, končatiny tuhli a pery som mala také meravé, že volanie o pomoc neprichádzalo do úvahy.

Niektó ma potiahol za vlasy. V záchvate paniky som sa mykla a narazila na ľadový odpor. Neoslepla som, to tma sfarbila hlbiny vody dočierna.

Ruka, ktorá ma ťahala, sa po mojom besnom mávaní stiahla. Poču-la som len mrmlanie.

Kolená sa mi šuchli o dno, do nosa mi vrazil čerstvý vzduch a v okamihu ma naplo na vracanie. Snažila som sa dostať z pľúc vodu.

Neznámy ma s vypätím síl prevalil na chrbát. „Si v poriadku?“

Bola to dievčina, možno o niečo staršia od Carsona, s veľkými ble-domodrymi očami, drobnými perami a noštekou. Zelenou žiariacou hrudou mi svietila do tváre. „Si v poriadku?“ zopakovala šeptom, kým mi voľnou rukou stískala plece.

„Á-áno.“

Pomohla mi postaviť sa. „Rýchlo, musíme sa schovať.“ Teplá rúčka ma ťahala preč od jazera. Dezorientovane som sa rozhliadla. Krajinu osvetľovali len hviezdy a slabá žiara mesiaca vychádzajúca spoza obla-ku. Vbehli sme do lesa chráneného širokými korunami.

Z diaľky k nám doľahli hlasy a dievčina prudko zastala. Vrazila som do nej. Na opačnej strane jazera poblikávali iné zelenkasté svetlá.

„Och, nie. Strážcovia to videli.“

Vyžmýkala som si z trička vodu. „Kto si?“ Nebola mi povedomá, a to mám na tváre celkom dobrú pamäť. Žeby nejaká Carsonova spo-lužiačka? „A čo videli?“

„Svetlo, čo ťa sem prenieslo.“

Chcela som namietat', ale... ešte pred pár minútami som stála na ceste a za plece ma držala starena s palicou. Padal súmrak. Teraz bola noc. Prečo si nepamätám, ako som sa sem dostala?

Dievčina skryla zelenú hruď do kapsy a vbehla hlbšie do lesa.

„Hej! Počkaj, kde to sme?“

Očakávala, že za ňou poletím ako tieň, čo som neurobila. Vrátila sa a schytila ma za zápästie. „Musíme odísť.“

Neochotne som sa ňou nechala viesť. Zázrak, že som nenarazila do žiadneho stromu. Moje tenisky sa šmýkali na vlhkej hline a popada-nom lístí. Zastali sme na hranici lesa a trávnatého svahu. Snažila som sa zaradiť si neznáme prostredie do spleti spomienok, ale nešlo mi to. Nepomohlo ani hlasné húkanie sov a čvirikanie vtákov. Zmiatlo ma to, vtáky predsa v noci takto nahlas nespievajú. Na ruke mi na-behla husia koža.

„Pred kým utekáme? Čo sa deje?“ Potiahla som ju naliehavo za plášť.

Dievčatko si čuplo. Strhlo ma pritom so sebou „Tichšie. Ak ťa naj-du strážcovia, zabijú ťa. Vedia, že si prišla spoza hraníc. Vždy, keď sa niekto pokúsi prelomiť ochranu, zjaví sa fialové svetlo.“

Jednotlivým slovám som rozumela, ako celok mi však nedávali zmysel. „Prosím?“

Na dohľad sme nemali žiadnych prenasledovateľov. Pokračovali sme teda v ceste. Tiene stromov zostali za nami a trávnatý svah nás zaviedol do sadov, ťahajúcich sa do stratena ako nekonečné vlny oceánu.

„Sudičky nás chránia pred votrelcami. Ametystový lampáš ťa sem nemal pustiť. Nepatríš predsa do prírodného spoločenstva. Lesná rada by ťa potrestala, keby ťa našli.“ V pästičke stisla popruh kapsy. „Sme skoro doma. Mama bude vedieť, čo treba spraviť.“

Potriasla som hlavou. Určite som zle rozumela. „Povedala si práve, že nepatrím do prírodného spoločenstva?“

„Tvoje špecifické znaky sú odlišné. Máš červené vlasy.“

„No a?“

„Nikto v prírodnom spoločenstve nemá červené vlasy.“

Zliezli sme do sadov a v hlave sa mi vynorili povedomé slová. *Prírodné spoločenstvo je hrdé a presvedčené o vlastnej nadradenosti. Netoleruje iné národy, nenávidí všetko cudzie. Ak je jeho územie narušené, cíti sa v ohrození a nedá sa naisto povedať, či bude konať rozumne.*

Zastala som a vdychujúc sladkú vôňu hrozna a jabĺk som usúdila, že musím byť niekde vo vinohradníckej oblasti pri Vinelande. Jackie sa raz rozplývala, ako ju tam kedysi nejaký vysokoškolák pozval na rande pri jasnom svetle mesiaca a hviezd. Žiadne trúbenie áut. Iba krásna príroda ako stvorená na zosnovanie dokonalého kandského žartíka.

„Kto ťa na toto naviedol? Carson a Max?“ Zaručene si zo mňa niekto strieľal a postaral sa o dokonalé kulisy.

„Kto sú Carson a Max?“ čudovala sa malá herečka.

„Ako sa voláš?“

„Mai.“

„Jasné, Mai.“ Chytila som ju za ramená. „Kto ti povedal o mamičných zápiskoch? Carson? Nikto okrem policajtov, Carsona a babky

ten rukopis nevidel. Nikto nepočul o Ametystovom lese a prírodnom spoločenstve!“

Carson mi chcel pomôcť s písaním. Určite zápisky vyhrabal a spoločne s Maxom ich analyzoval – presne ako mňa.

Ja toho krpca zabijem!

Mamine poznámky boli chaotické: veľa opisov miest a nevýrazný náčrt príbehu. Neobjavila som dokonca ani náznak po zápletke alebo meno hlavnej postavy, no predpokladala som, že pôjde o boj dobra so zlom. Pred spaním som si čítavala o negolandských sekvojach v hlavnom meste Ametystového lesa či o prekliatom hrade, ktorý ukrýval pod krvou predkov mnoho spomienok. O Sudičkách chrániacich prírodné spoločenstvo, o troch jasných hviezdach predstavujúcich oči vesmíru či o nebezpečnom obsidiánovom prúde. Mama si vytvorila aj vlastný jazyk, ktorým zapísala poslednú stranu.

Mai sa zachvela dolná pera. Mlčala. Až vtedy som si uvedomila, že ju priveľmi zvieram. Odstúpila som, ale stihla sa rozplakať. Neznášam plačúce deti. Fakt. Je to desivý pohľad. „Prosím, upokoj sa. Neublížim ti, dobre? Pôjdem, kam chceš, len neplač.“

Na toto trápne divadielko použili dieťa. Max by toho bol schopný, ale naozaj mal na Carsona taký obrovský vplyv, že by to neprekážalo ani jemu? Jedine on mu mohol dať mamine poznámky.

Poutierala si líca a prikývla. „Iba som ti chcela pomôcť.“

Zhlboka som sa nadýchla a dúfala, že na konci sadov sa mi podarí dievčata zbaviť a stopnúť si odvoz. „Tak dobre, kam ma chceš vziať?“

„Au!“ Konár s trňmi mi prederavil mikinu. Chvíľu som s ním musela zápasíť.

Mai konečne prestala hrať podozrievavého detského agenta, zručne uchopila konárik na mieste bez trňov a zlomila ho. Z kapsy vytiahla kúsok látky. „Pridrž si to. Mama ti ranu ošetrí. Už sme skoro doma.“

Naposledy som sa poranila pred rokom na volejbalovom sústreďení. Vtedy som sa oškrela o drevenú stenu. Teraz na mňa útočila príroda. Kedy sa zo mňa stalo mestské dievča?

Podráždilo ma to. „Prečo si ma vlastne vytiahla z jazera?“

Úkosom na mňa pozrela. „Lebo... ty nevyzeráš ako príšera,“ zaváhala, „nikto mi nepovedal, čo robiť, keď sa zjaví votrelec. V osade síce koluje o likénoch veľa historiek, ale nikto nikdy žiadneho nevidel. Všetci si myslia, že sú to príšery, pred ktorými nás chráni Ametystový lampáš.“

„Čo je likén?“

„Bytosť spoza hraníc. Nepatrí k žiadnemu národu.“

Niekomu tu teda poriadne straší vo veži. „Aha.“

Stromy nám ustúpili z cesty a vystriedal ich nízky plot obkolesujúci dvojposchodový dom. Kde sú domy, tam budú ľudia, telefóny a taxíky. Vydýchla som si.

Dievčatko si nadvihlo dlhý plášť so sukňou a prehuplo do záhrady. Zakrádali sme sa popri dome, ktorý, ako sa ukázalo, nebol jediný v okolí. Rad príbytkov sa vo svetle zelenkastej žiary pouličných lúčok ťahal pred nami aj vpravo. Po ulici medzi nimi prechádzali dvaja chlapci, zahľbení do rozhovoru. Naším smerom sa vôbec nepozreli.

Poponáhľala som sa prednou brávkou do stredu ulice, no namiesto asfaltky pristáli moje tenisky na prašnej ceste. Pri žiadnom dome nestálo auto. Iba v diaľke sa pohybovalo niekoľko siluet.

Vyrazila som k nim. Keďže z môjho telefónu kvapkala voda, musela som si jeden požičať. Hádám to nebude banda fetiškov. Ťažko určiť, aká háveď sa tu potulovala v týchto neskorých hodinách. Že sa tu to decko nebálo pobehovať...

„Nie, nie, nie.“ Okolo lakťa sa mi obtočila pästička a trhla mnou späť k domu. „Čo si ma nepochopila? Nikto ťa nesmie vidieť.“

Striasla som ju. „My dve sme si to náramne užili, no musím padať.“

Zajtra ma čaká dôležitý zápas. Nechci vedieť, čo mi spraví trénerka, ak sa tam neukážem.“

Mai dupla nohou. „Nechci vedieť, čo ti spravia strážcovia, keď im vbehneš rovno do náručia.“

Prešla som si rukou cez vlasy. „Ježiši, čo odo mňa ešte chceš?“

„Prosím, poď so mnou dnu. Mama ti pomôže vrátiť sa domov.“

„Musím si iba zavolať. Stačí, ak mi požičiate mobil.“

Dvakrát zažmurkala, akoby mi nerozumela.

Prstami som jej vo vzduchu nakreslila obdĺžniček. „Tú malú vec, s ktorou sa telefonuje,“ dodala som.

„Dobre, požičiame ti, čo chceš.“ Nedočkavo ma dotiahla na verandu. „Nechaj hovoriť mňa. Ak sa tá mama zľakne, zavolá hneď strážcov.“

„Okej.“

„Čo je okej?“

Prevrátila som oči.

Po špičkách vošla na chodbu a zavrela za nami dvere. Ihneď nás však zahalila zelenkastá žiara oveľa väčšieho svietiaceho kameňa.

„Mai.“ Zo schodov zišla žena s dlhými svetlými vlasmi. „Kto je to s tebou?“ Posvietila si na mňa a zalapala po dychu. Kameňová baterka letela k zemi.

„Vy budete asi mama.“ Strčila som si ruky do zadných vreciek. „Dá mi konečne niekto ten sprostý mobil?“

Mai upierala zrak na ženu. „Ja ti to vysvetlím.“ Prebehla k nej, mne prikázala zostať na mieste a obe sa zavreli v kuchyni.

Zdvihla som zelenú hrudu a posvietila si ňou do obývačky so širokým kozubom, nízkym stolčekom, regálom kníh a kreslom vystlaným kvetinovým poťahom. Nenašla som žiadne fotky, telefón ani televízor. Preskúmala som rohy aj zásuvky.

Vytiahla som z vrecka bundy mobil a poutierala ho do sedačky.

„Musíme ju skryť.“ Maina mama sa vynorila z kuchyne a zastala vo dverách obývačky. Netvárila sa najprívetivejšie. „Nemala si ju sem príviesť, Mai. Bolo to od teba ľahkovážne.“

Dievčatko sa zjavilo za ženiným chrbtom s hlavou sklonenou k zemi. „Prepáč. Topila sa, čo som mala spraviť?“

Žena zo mňa nespustila orlí zrak. „Kto si? Ako sa voláš?“

Jej tón bol viac než urážlivý, ale protivnú poznámku som prehltla. K mobilu by ma rýchlejšie nedostala. „Meggie.“

„Si likénka?“

Usalašila som sa na sedačke. „Neviem, čo to znamená. Pokiaľ máte nejaké objasnenie pre tupcov, budem zaň rada.“

„Likéni sú vyhostené bytosti, odpadlíci z kráľovstiev. Žijú v osadách za hranicami *nášho* Lesa, na územiach nikoho. Sú to vrahovia a príšery, ktoré vznikli krížením národov.“

„To hovoríte o Amerike?“

„Netuším, čo je *Amerika*,“ odkašľala si. „Ako si sa dostala cez ochranu Lesa?“

Mykla som plecami. „V jednej chvíli som stála pri autobuse, potom mi nejaká starena zvierala plece a krútili sa okolo mňa fialové vlny. Prebrala som sa až večer, a ešte k tomu v jazere.“ Pred očami mi preletel obraz stareninej tváre, keď som sa dotkla víru. Sľúbila mojej mame, že ma ochráni – aspoň to mi povedala. Pôsobila vznešene a hrdo. Étericky. Ale aj Mai a jej matka mali jemné črty tváre, dlhé blond vlasy, šaty s čipkou na rukávoch. Maine oči žiarili belasou farbou, zatiaľ čo žena ich mala sivé.

Špecifické znaky prírodného spoločenstva sú modré a sivé oči a vlasy farby slnka.

Niekoľko si na toto zábavné predstavenie najal rodinku herečiek. Možno by som sa mala začať báť.

„Už to nie je vtipné,“ vyskočila som zo sedačky, „musím sa vrátiť“

domov.“ Žena sa postavila pred Mai, keď som sa k nej prirútila. Vytrčila som ruku. „Dajte mi telefón. Potrebujem si zavolať. Tento žart si niekto poriadne odskáče.“

„Tele...“

„Telefón. Mobil. Alebo aspoň posratú telefónnu búdku! Nepredstierajte, že neviete, čo to je. Mám vám to vyhláskovať?“

Žena sa mierne napla.

Mai ju potiahla za rukáv. „Možno si cestou z lesa udrela tekvicu.“

Prepchala som sa okolo nich. Bolo neuveriteľné, na čo všetko sa ľudia nechali nahovoriť. „Zájdem vedľa. Tam budú určite ochotnejší.“

Žena mi stisla zápästie. „Nie.“

Odstrčila som ju. „Nemôžete ma tu držať proti mojej vôli.“

„Prosím, Meggie.“ Mai ma ťahala preč od dverí. „Ak ťa uvidia strážcovia vychádzať z nášho domu, vyhostia nás. Už nikdy sa nebudeme môcť vrátiť. A teba zabijú.“

„Pusť ma. Toto je fakt trápne.“

„Nevieš, ako to tu chodí. Máme prísne zákony. Cudzinci u nás nemajú šancu prežiť,“ hovorila mi žena pomalým napätým tónom.

Jej naliehanie ma mierne vykoľajilo. Najvyšší čas zmiznúť. „Risknem to, vďaka.“ Otvorila som dokorán dvere.

„Prepáč. Nedovolím ti to.“

Hlavou mi preletela ostrá bolesť. Zatmelo sa mi pred očami a okolie sa ponorilo do temnoty.

Prebrala som sa v tmavej miestnosti bez okien so zapchatými ústami a zviazanými rukami. V hlave mi treštalo, ale mala som ju obviazanú. Tie dve potvory mi však priviazali k stoličke aj členky.

Čo budem robiť? Čo odo mňa chcú?

Prehrávala som si, čo sa stalo pred tým úderom. Reakcie Mai a jej matky, utekanie po lese a neustále narážky na mamin vymyslený svet.

Do akej diery ma tá starena odpratata? A ako to spravila? Barbara s Jackie stáli asi meter odo mňa. Žeby si moje zmiznutie nevšimli? Okrem fialového svetla a pocitu, že sa nemôžem nadýchnuť, si na nič iné nespomínam.

Slúbila som tvojej mame, že ťa ochránim. Tu viac nie si v bezpečí...

Tu viac nie si v bezpečí.

A kde budem v bezpečí?

Trpezlivosť nebola mojou silnou stránkou. Po piatich minútach ma bolela sánka, ako som sa snažila jazykom vytlačiť látku z úst, a v záchvate zlosti som sa so stoličkou prevrátila. Ledva sa mi podarilo nakloniť hlavu, aby som si ju neudrela o drevenú dlážku.

Som padavka. Úplný chudák. Stala som sa obeťou šialenej rodinky a moja chorá myseľ zablúdila k možnosti, že mamin vymyslený svet vlastne nie je vymyslený.

Zrýchlil sa mi dych. Nasávala som do seba čoraz viac vzduchu no som, ale pľúca nahlas zaplakali a odmietali ho prijať. Chcela som sa nadýchnuť ústami. Otvorila som ich najviac, ako som vedela, a hneď nato ma naplo z handry, naplnenej mojimi slinami.

Ak sa neupokojím, znovu omdliem.

Meggie, spamätaj sa. Musíš sa, dokelu, spamätať!

Zrazu sa predou mnou otvorili dvere a vpustili do miestnosti lúč svetla.

Mai zhíkla. „Mami!“ Pokúsila sa ma aj so stoličkou zdvihnúť. Dokázala to až s matkinou pomocou.

Zakašľala som, po líkach mi stekali nové slzy.

Žena sa sklonila na úroveň mojich očí. „Budeš potichu?“

Rýchlo som prikývla. Vybrala handru a ja som sa konečne zhlboka nadýchla ústami. V ušiach mi stále bubnoval nepravidelný tep srdca a okolie sa točilo.

„Si v poriadku?“ Mai mi odhrnula vlasy z čela.

Odtiahla som sa od nej. „Vy dve skončíte v ústave, za to vám ručím,“ vyplula som zo seba.

Maina matka nepôsobila znepokojene.

„Ak ide o prachy, strýko Kevin vám za mňa zaplatí. Stačí si povedať cenu,“ doložila som.

„Chceme, aby si odišla,“ objasnila mi žena. Vlasы stiahnuté do drdola jej zvýrazňovali črty. „Nepotrebujeme tvoje peniaze. Tu platidlo z územia nikoho nemá žiadnu hodnotu.“

„Ale nemôžeš odísť, kým sú tu saturskí strážcovia,“ pokračovala milším hlasom Mai, „prišli sem kvôli tebe.“

Na jazyk sa mi drala uštipačná poznámka. Na poslednú chvíľu som sa ovládla a zväzila nasledujúce slová. „Prečo by sem niekto chodil kvôli mne?“

Žena si ma ostrážito premerala, akoby ma videla prvý raz. „*Tvoju druhu* sa nepodarilo preniknúť cez ochranu Ametystového lampáša dvesto rokov. Iba tebe. A teraz sme všetci v ohrození.“

„Nikomu som nič nespravila. Všetko je to veľký omyl. Musíte ma pustiť!“

„Z ktorého národa sú tvoji rodičia?“ naliehala Mai.

„Ja neviem.“ Stačí pravidelne dýchať. Presvedčím ich. Bože, asi budem vracat’.

„Sústred’ sa na mňa.“ Mai si predo mňa čupla. Jemným hlasom rozháňala oblak paniky. „Povedz mi, odkiaľ si.“

Roztriasli sa mi nohy, bolesť v hlave začínala byť neznesiteľná. „Je mi zle.“

„Mai, dones vodu.“ Žena mi potom priložila misku k ústam. „Pi.“

Hltala som ju veľkými dúškami. Potôčik vody mi stiekol po brade pod tričko a rozkašľala som sa.

„Si hladná?“

Pokrútila som hlavou. „Rozviažete ma?“

„Nie.“ Žena postrkovala dcéru von z pivnice. „Idem sa pozrieť, koľko je tu strážcov. Pre tvoje dobro ti radím ostať potichu.“

Miestnosť sa opäť ponorila do tmy a prenechala priestor hrôzostrašným predstavám, z ktorých sa ani jedna nekončila šťastným návratom domov.

3

V noci sa mi v žiare zeleného kameňa podarilo spočítať zaváraniny na poličkách v pivnici. Cez deň ma pohlcovala len čierňava temných myšlienok. Vyťahovala som spomienky na mamine poznámky o Amethystovom lese. Spôsob, akým ich písala, všetky tie škrtance, opisy, absencia hlavnej hrdinky – nikdy predtým mi nenapadlo, že by to mohlo byť niečo iné než len rukopis. Boli jej poznámky určené mne a ja som si ich vysvetľovala úplne nesprávne?

Mai mi na obed doniesla na podnose jedlo. Dostala som iba zeleninovú polievku. Dohliadali na to, aby som nezosilnela a neprebila sa cez ne von? Žena – Galia – mi sem-tam skontrolovala upevnenie lán a tvár jej vždy potemnela, keď zbadala, ako mám z pokusu o vyslobodenie sa podierané zápästia..

Postupne ma ale odhodlanie bojovať opúšťalo.

„Prečo si bola pri jazere, keď som doň spadla?“ spýtala som sa dievčaťa. Galia nás za dverami počúvala. Po dlážke sa plazil slabý tieň jej štíhlejšej postavy.

Mai mi priložila lyžičku, naplnenú polievkou, k perám. „Môjho brata si vzali pred dvomi rokmi Sudičky. V Sature ochorel na bialymiu. Jazero bolo naše obľúbené miesto. Chodím tam na jeho narodeniny.“

Nevedela som, čo jej mám na to povedať. Mohla klamať? Čo ak ma chcela obmäkčiť?

Prízmúrila som oči. „Satur je hlavné mesto Ametystového lesa, však? Čo je bialymia?“

„Nebezpečná choroba. Liečiteľky na ňu zatiaľ neobjavili účinnú medicínu.“

Liečiteľky. Medicína. Jasně.

Kadere svetlých vlasov mala zviazané do zložitého chvosta a dávala si pozor, aby si nenamočila do misky rukávy bielych šiat. Galia sa uspokojila so sivými šatami a zásterou.

„Prečo nosíte také otrasné handry?“

Mai sa zarazila s lyžičkou v polovici cesty. Preskúmala mi zašpinené džínsy. „Máme zákon o obliekaní. Nepovoľuje nám obliecť si nohavice. Tie tu nosia iba chlapci.“

Galia vystrčila hlavu spoza dverí. „Mai, už dojedla.“

„Nevydržím tu sedieť donekonečna!“ zavolala som za nimi tesne predtým, ako zavreli dvere. „Mám svoje potreby.“

O niečo neskôr mi Galia doniesla vedro a zložila ho do rohu pivnice. Takmer mi vypadli oči z jamôk. „V žiadnom prípade nebudem cikáť do tej veci,“ oznámila som jej. „Pustite ma na záchod.“

„Latrína je vonku. Nebudeme riskovať.“ Rýchlo mi rozviazala zápästia a po odchode za sebou zamkla dvere.

Hnusilo sa mi použiť vedro, ale nemohla som inak. Keď som sa pustila do uvoľňovania členkov, tenisky mi zmáčali nové slzy. Ešte nikdy ma nikto takto neponížil.

V ten večer mi Mai ani Galia nepriniesli jedlo.

Vedro som odtlačila čo najďalej z dohľadu a v žiare postupne sa rozsvetujúceho kameňa som z poličky vyhrabala zavárané broskyne. Babka ma naučila otvárať kompótové fľaše bez otvárača. Stačilo pobúchať vrchnákom o zem, aby som uvoľnila podtlak.

Utišila som škvŕkajúce žaby v bruchu a presnorila pivnicu. Všade boli kompóty a keramické nádoby s múkou a strúhankou. Ničím z toho sa nedal otvoriť zámok.

Zhodila som na zem zavárané uhorky a z celej sily som stoličkou udrela do dverí. „Nie som vaše domáce zvieratko!“

Tiene na druhej strane sa však nepohli. Polámanú stoličku som odtisla nabok a priložila k dverám ucho. Zadržala som dych. Zvonka sa ozývali tiché pravidelné údery, prerušované občasnými výkrikmi. Boli však také slabé, že by na mňa pokojne mohlo kričať moje paranoidné ja: „*Niečo sa deje? Musíš utiecť!*“

Do zvukov v dialke sa primiešal hlasný úder v dome.

„Odprac stôl, Mai!“ Doľahol ku mne Galiin príkaz vystriedaný náhliacimi sa krokmi. Zovrela som odlomenú opierku stoličky.

V zámke zaštrkotol kľúč. Napriahla som sa.

Ženu som neovalila stoličkou iba preto, že s výkrikom odskočila. „Počkaj!“ Dala pred seba ruky. „Prosím, nie.“

„Uhnite,“ nakázala som jej.

Prenechala mi voľnú cestu na chodbu. „Nesmieš vyjsť von. Sú tam strážcovia.“

„Nepýtala som sa na váš názor.“ Poodchýlila som vchodové dvere. Po ulici pobežovalo niekoľko chlapov a v rukách držali... meče? Dopekla, meče? Jeden z nich zručne plesol bičom.

„Nesmú ťa zbadať.“ Galia už plakala. „Ublížia Mai.“

Namierila som na ňu ukazovák. „Na to ste mali myslieť skôr, ako ste ma uniesli.“

„Ty to stále nechápeš? Snažili sme sa ti pomôcť.“

„Ticho!“

Z pobehujúceho prúdu sa oddelili dvaja cudzinci a bez klopania vtrhli do domu naproti. Ženu vyvliekli za vlasy na verandu. Z jej *volania rán* mi zabrneli prsty. „Nemáme žiadne zakázané knihy. Prosím, pustite môjho syna!“ nariekala.

Zovrela som ruku v päsť, snažiac sa potlačiť nepríjemné nutkanie, ktoré ma k nej priťahovalo. O chvíľu vedľa nej dopadlo kostnaté telo muža. Z neho ku mne neprichádzalo nič.

Žena ho odtiahla do trávy a mykala ním, kričala naňho, aby sa prebral. Prevrátili sa mi vnútornosti.

Pri dome sa pristavil vyšší holohlavý chlap v čiernom plášti. „Skontrolujte pivnice a knihy,“ zasyčal mierne chrapľavým hlasom. Strážcovia sa vrátili do domu a on zatiaľ nadvihol plačúcej žene bradu. Roztriasla sa a z hrdla jej unikli nové vzlyky.

„Hľadáme mladé dievča. Domnievame sa, že ide o líkénku s červenými vlasmi.“ Jeho slová sa mi zažrali do kože a priklincovali ma k dlážke. Pud sebazáchovy mi kázal, aby som zabuchla dvere. „Je nanajvyššie dôležité,“ pokračoval trpezlivo, „aby sme ho našli skôr, ako niekomu ublíži. Nieкто mu však pomohol skryť sa. Bol to tvoj chlapec?“

„N-nie, pane. Môj synček bol posledné dni doma. Trápila ho silná horúčka.“

„Chlapec sa nevie postaviť z postele,“ potvrdil jej slová strážca, ktorý vyšiel z domu. „Má žltú chrípku.“

Galia čo najjemnejšie zavrela dvere. „Vidíš?“ pošepla. „Nemôžeš tam ísť.“

V spánkoch mi pulzovalo a nohy sa mi triasli. „Odkiaľ vedia, ako vyzerám a kto so mnou bol? V živote som toho chlapa nestretla.“

„Videli ťa s Mai a pomýlili si ju s chlapcom.“

„Boli od nás príliš ďaleko.“ Ani mesiac im neposkytoval svetlo na

to, aby rozoznali farbu mojich vlasov cez celé jazero. Bolo vtedy pod mrakom.

Odtlačila ma do kuchyne. Mai čupela pri dreze v sivom plášti a zaväzovala šnúrky na vaku.

Galia ma usadila na stoličku a z kuchynskej linky vyhrabala nožnice. „Musím ťa ostriať.“

„Kto to bol? Ten v tom čiernom plášti.“

„Člen Lesnej rady. Darr.“ Pramene červených vlasov padali na dlážku. Tam sa zmenili na prach. Galia sa zarazila.

„O pár hodín mi dorastú,“ vysvetlila som jej. Roztrásené ruky som si skryla do bundy. „Prečo mi ide po krku člen tej vašej *Rady*?“

„Stará sa o bezpečnosť Lesa. Určite chce zistiť, ako si sa sem dostala, aby vedeli zabrániť ďalším vpádom likénov.“

Mai zrolovala koberec a kľúčikom odomkla padacie dverka pod ním. Galia zdesene nadskočila, keď sa vonku ozval nový výkrik.

Čoskoro sem vtrhnú.

Čoskoro ma nájdu a zotnú mi hlavu mečom, ktorý nie je divadelná rekvizita.

„Vypi to.“ Galia mi vopchala do ruky pohár so sivou tekutinou. Klepala sa viac ako ja. „Zmení ti to farbu očí na sivú.“

Nepozastavila som sa nad absurditou toho, čo práve povedala, a spravila som to. Tekutina chutila odporne a v celom tele ma z nej zamrazilo. Pichlo ma v očiach a pohár mi vyletel z ruky. Galia ho tesne pred pádom zachytila.

Zažmurkala som. Okolie stratilo výrazné farby, ako keby ho niekto päťdesiatkrát vypral. „Vidím rozmazane.“

„Dala som ti *dravec studený*. Je trochu jedovatý.“

„Vy ste ma otrávilí?!“

No nebol čas na vysvetľovanie, pokriky strážcov sa približovali. Galia ma vytiahla na nohy a strčila do diery v dlážke. Pod ťažkými čiž-

mami zapraskala veranda. „Bezpečnostná kontrola! V mene Lesnej rady, otvorte!“

Dopadla som z rebríka na hlinou poprášenu zemi a krátko nato pristála vedľa mňa Mai so svietiacou hrudou. Obe sme vzhliadli práve v momente, keď sa zabuchli padacie dverka. Vyhнала som z očí čiastočky prachu. Mai mi podala vak a posvietila hrudou do tunela pred nami.

Pevne mi zovrela ruku. „Teraz pobežíme.“

Z tunela sme vyšli neďaleko miesta zvaného zrub. Bola to krčma. Budova pripomínala odťatý kmeň stromu. Z okrúhlych okienok obrastených brečtanom a modrými zvončekmi vychádzalo tlmené svetlo sviečok a svetelných kameňov – tak sa volali tie zelené hrudy.

„Mama vravela, že člen Rady tu bol naposledy pred mojím narodením,“ vysvetľovala Mai, keď sme našli lesnú cestičku. Neprestávala ostríť do temnoty. Svetelný kameň radšej skryla do vaku. „Okrem toho, že hľadajú teba, kontrolujú, či tu bytosti dodržiavajú zákony. Ak sa sem už vyberú, nikdy to nedopadne dobre a odchádzajú s plnými väzenskými kočmi.“

Nechápala som, čo sa v tejto bohom zabudnutej diere deje a nemala som najmenšiu chuť zisťovať to. Pokúšala som sa z hlavy dostať to, čoho som bola svedkom.

Ludia sa báli... nie, boli na smrť vydesení.

Mai zastala na lúke vo vysokej tráve. Týčil sa tam košatý dub nad menšími stromami ako ochranca. „Tristo krokov na západ,“ zamrm-lala si pod nos. Smerovali sme k pásu lesa na horizonte.

Odtláčala som z cesty stebľá trávy. Zaujímala som sa len o to, ako sa dostať čo najďalej od členov Rady... s mečmi a bičmi. „Kam nás poslala tvoja mama?“

„Do jaskyne so zásobami.“

„To je názov hotela?“

„V lese pri rieke máme v jaskyni ukryté zásoby. Je tam chladno, skladujeme v nej mliečne výrobky a iné jedlo.“

„Mäso sa vám tam nepokazí?“ čudovala som sa.

„Pssst. Počítam. Sto tridsaťdva, sto tridsaťtri...“

„Sme skoro na mieste.“ Mai vyhrabala z vaku požutú látku. „Musíš sa prezliecť.“

Vystrela som pred sebou niečo, čo sa podobalo na pohrebnú róbu prababičky.

Mysli na zákon o obliekaní a na meče, Meggie, myslí na holohlavého chlapa, ktorý by ti dokázal jednou rukou dolámať kosti.

Keď som sa prezliekla a oblečenie aj s mobilom a mp3 prehrávačom zabalila do vaku, Mai mi zaviazala na hlave šatku. Všetko zvládala až so strašidelným pokojom, ako keby na ňu každý deň útočili a zvykla si na to. „Nebojíš sa?“

Viedla ma hlbšie do lesa. „Bojím sa o mamu. Zostala doma, aby pre nás získala čas.“

V hrudi sa mi formoval nepríjemný pocit. „Spravia jej niečo?“

„Neviem, ale ak áno, bude to moja vina.“ Odkopla z cesty spadnutý konárik. „Noc predtým, ako som tá našla, som počula *hlas*. Chcel odo mňa, aby som dala pozor na červenovlasé dievča.“

„Prečo by to od teba niekto žiadal?“

„Bol to hlas môjho brata,“ priznala.

„Nie je náhodou... ehm... pri Sudičkách?“ Nikdy som neverila na duchov. Stačilo mi vidieť, čo to spravilo s Barbarinou sestrou.

„Možno sa so mnou spojil, pretože si potrebovala pomoc. Sám ti pomôcť nemohol.“

Pripomenulo mi to mamine poznámky. Deti so *zrakom* môžu počuť, vidieť a cítiť Druhú stranu. Patria medzi Posvätných. „Takže tvoj zosnulý brat chce, aby si mi pomohla vrátiť sa domov?“

Na moment zavrela oči. „Možno. Nie som si istá.“

Zvyšok cesty sme mlčali. Nahlas som dychčala a snažila sa nešliapať si po dlhej sukni pri stúpaní do kopca. Veľmi mi to nešlo. Les ozvučilo náhle zahúkanie sovy a švitorení vtákov, ktoré sa preplietali do nádhernej lesnej symfónie, čo mi iba pripomenulo, ako ďaleko som od domova.

Od miesta, ktoré som potrebovala zo všetkého najviac.

Mai znovu zastala. „Nieko tam je.“ Strhla ma na zem, stiahla si z chrbta vak a po bruchu sme sa obe preplazili vyššie, odkiaľ sa dalo vidieť priamo do jaskyne. Vchod tvorila obrovská čierna diera vytesaná do mohutného kameňa, ktorý akoby sem náhodou spadol z vesmíru. Okolo sa prechádzalo niekoľko strážcov so svetelnými kameňmi.

„Našiel som ďalšie decká!“ zadunel hlas z čiernej tlamy. Čoskoro sa zjavil chlap s dvomi dievčatkami a chlapčekom, ktorý si cucal prst. „Skrývali sa za debnami s jablkami.“

Strážca posvietil na vlasy najstaršieho dievčaťa. „Prečo ste tu?“

„Poslal nás sem otec,“ odvetilo mladšie a očividne odvážnejšie dievča. „V osade nie je bezpečne.“

Čupol si oproti nej. „S nami sa vám nič nestane. Teraz nás pekne vezmete za vašimi rodičmi, dobre?“ Ponúkol dievčaťu ruku, ale to iba vzalo chlapčeka pod ochranné krídlo a tvrdohlavo mlčalo.

Vedľa stojaci muž sa zasmial a poťapkal čupiaceho po pleci. „S deťmi ti to nejde, Ewan.“

Ewan jeho poznámku ignoroval. Vystrel sa a siahol na rukoväť meča tak, aby to deti videli. Primkli sa viac k sebe, ale bez námietok za ním cupitali ako kačičky.

Hajzel.

Ich svetlá sa čoskoro vzdialili.

„Skrýjeme sa v lese,“ šepala mi do ucha Mai. „Mohli by sa vrátiť.“

Trpeli sme na vlhkej zemi ešte desať minút, kým sa Mai nerozhodla

pokračovať hlbšie do lesa. Ja som sa aj s mojím orientačným zmyslom stratila už na začiatku.

Išli sme večnosť. Najhoršiu časť predstavovala rieka. Pokojne obmývala plytké dno, no museli sme stúpať po vyvýšených kameňoch, ak sme sa nechceli namočiť. Jeden som si v odraze mesačného svitu na hladine nevšimla. Noha sa mi po koleno zaborila do vody a Mai ma len tak-tak zachytila. Zadychčané sme vyliezli na druhý breh, a až vtedy som sa prvý raz skutočne zahľadela na nočnú oblohu. Obrovský mesiac s fialovou obručou mi vyrazil dych. Jasne som na ňom rozoznala krátery. Ten výjav ma tak dostal, že som sa znovu potkla.

S týmto miestom niečo nie je v poriadku. Všetko je tu na hlavu. Aj vesmír.

Po ďalšom úmornom stúpaní som takmer skolabovala. Zložila som sa pri najbližšom strome. Mai ma napodobnila.

„T-t-trasieš s-sa viac ako ja, a to ani nie s-si mokrá.“ Kolená ma boleli od toho, ako úporne som im prikazovala, aby sa nehrali na chvejúce sa želé.

„N-nemôžeme založiť oheň.“

„Viem, že n-nie.“ Vyzula som si mokrú tenisku a zašmátrala vo vaku. Vyhodila som von deku a bundu, ktorú som si hneď navliekla. Mai si pritiahla kolená k hrudi. Rýchlo som sa vyvliekla z mikiny a obtočila ju okolo nej.

„Ďakujem.“ Pritisla sa čo najviac ku mne a obe som nás zakryla. Pred spánkom nás nezastavilo ani drkotanie zubov.

Predo mnou sa objavila jasná tvár dievčiny s krásnymi žiarivými blond vlasmi a modrými očami. Stála na balkóne a mesačný svit ju zahalľoval do striebristo-fialového jasu. „Už sa to začína,“ prehovorila zvonivým hlasom. Aj v jej očiach som zachytila záblesk fialového svetla.

Obraz zmizol a nahradil ho ďalší. Tentoraz sa zjavila chorá žena.

Ležala na posteli v prepotených obliečkach. Vlasy farby piesku sa jej lepili na čelo a nad perou sa jej ligotali kvapôčky potu. Nezrozumiteľne mrmlala a triasla sa.

Prišiel tretí obraz. Chalan. Možno o niečo starší odo mňa. Stál pred obrovskou stavbou so schodmi z bieleho kameňa. Viedli na širokú plochu pred budovou, ktorú podopierali mramorové stĺpy – pripomínala mi Parthenón. Chlapec sa tváril nahnevane a pozeral priamo na mňa. Čierne vlasy s modrastým odleskom mu padali do žiarivých tyrkysových očí. Bol nádherný – mal by krásnu fotku ešte aj na vodičskom preukaze. Na hlavu mu padal sneh. Nevšiml si ho. Pravú ruku zataľ v päst’.

Obraz sa opäť zmenil. Okolo mňa bojovalo množstvo ľudí s čiernymi očami. Do uší sa mi prebíjal ich divoký rev, pohlcovala ma ich nenávisť a krutosť. Všade tiekla krv a na udupanú trávu dopadali bezvládne telá.

Mai až myklo, ako prudko som sa prebudila. „Čo je? Čo sa stalo?“

Hlbokými nádychmi som upokojila zdivočené srdce. „Nič. Mala som čudný sen, to je všetko.“

Pretrela si oči a vstala. Lesom sa k nám zo všetkých strán šírilo ticho. Po chrbte mi prebehli zimomriavky. V noci aspoň čvirikali tie čudné vtáky, ale cez deň sa v šere hustých korún ozvalo iba občasné zašuchotanie a pípnutie.

Poobede sme prešli popri potoku viac na sever – tiekol sem podľa Mai od nejakého mesta.

Našla som strom, na ktorý by sa dalo vyliezť.

„Určite to nemám spraviť ja?“

„Nie.“ Prezliekla som sa do džínsov a bundy a s rozbehom som sa vyšvihla na najnižší konár. Odtiaľ sa mi jednoducho liezlo vyššie, ale pre nepozornosť som skoro spadla.